

ПРО ТВОРЧІСТЬ ВАЛЕНТИНИ РОЖНОВОЇ

Сулім Н.

1 січня 1947 року в Кореї, в родині військовослужбовця народилася Валентина Степанівна Рожнова. Вона закінчила 2 класи в звичайній середній школі у Владивостоці. З раннього дитинства вирізнялася серед інших дітей своєю допитливістю, творчістю та неабияким бажанням здобувати нові знання. У 1965 році з відзнакою закінчила Березовську середню школу № 1 Одеської області та вступила до Одеського державного університету імені І. І. Мечникова на філологічний факультет. Навчаючись в університеті, активно писала свої вірші, але не видавала їх. З 1972 року працює в Ставківській загальноосвітній школі. Спочатку викладала російську мову та літературу, нині працює там бібліотекарем.

Довгі роки вона не мала змоги друкувати свої вірші, проте, вони звучали на різних заходах в стінах школи. Нині В. С. Рожнова є учасницею районного поетичного клубу «Чарівний вогник», котрий був заснований в Березівці в 2006 році Людмилою Богуславською, яка зуміла об'єднати майже всіх талановитих дособистостей Березівського району, аби в подальшому розвивати їх літературно-поетичні здібності. В. С. Рожнова активно друкує свої вірші в Березівській районній газеті «Степовий маяк», в обласних виданнях: «Теледом» (Дніпропетровська область), «Газета для жінок» (Кіровоградська область) та центральних виданнях «ЗОЖ» та «Лечебные письма». Завдяки фінансовій підтримці меценатів Березівського району, були видані такі збірки творів березівських письменників: «В країні барвінкових мрій», «Мій рідний край – моя Березівщина» (2009 р.), «Фея степова» (2012 р.), «Вінок Кобзареві» (2014 р.), «Я не мовчу – я вам сказати мушу» (2015 р.), «Весняна рапсодія» (2018 р.) та інші.

В. Рожнова разом із колишньою вчителькою початкових класів Надією Салівон, що має ще й музичну освіту, створили міцний тандем. У творчому доробку цих педагогів налічувалося понад 50 пісень українською, російською мовами, які лунають у школах, будинках культури, їх виконують як аматорські колективи, так і професійні виконавці. [4]

В. С. Рожнова пише вірші про школу, в якій зараз працює, про природу, про нашу солов'їну мову, і взагалі про все, що її оточує, що лежить в неї на душі.

Усі її вірші дуже різні за настроєм, за побудовою, за манерою написання.

Частіше за все поетеса пише про кохання. У вірші «Вірність» наголошує про значущість кохання у житті людини:

«Лебедина вірність у коханні
Вам осяє долю на світанні
Чистота і вірність однолюба
Надихає все життя й голубить!» [3, с. 129]

Мабуть це пов'язано з численними перипетіями в особистому житті поетеси. В її віршах підіймаються проблеми зради і ненависті, але в той же час, безмежної любові, відданості та вірності своєму коханому.

У творчому доробку В. Рожнової є вірші та пісні про односельця, жителя села Ставкового, Путенцова Олександра Івановича, який воював в Афганістані та в далекому 1980 році загинув, захищаючи свою Батьківщину. Так поетеса пише про героя у віші «Пам'яті Саші Путенцова»:

«Він в школу ходив, як і ми у ці дні,
До речі, і вчивсь непогано.
Загинув далеко в безглуздій війні,
В далекім чужім Афгані...» [6; 16 с.]

Це свідчить, що все життя вона думала не про себе, а навпаки, всім своїм серцем і душею палко вболівала за долю тих, хто віддано захищав всій народ, виборюючи те заповітне місце під сонцем і мирне небо над головою.

В останні роки свої вірші та пісені поетеса присвятила матері, яка була для неї ідеалом, гідним взірцем для наслідування завжди і у всьому. Мамину любов до своєї дочки, ніжність, турботу і бажання зробити все, аби її дитина була здорова і щаслива Валентина Степанівна Рожнова пам'ятає змалку. І хоча її мами вже немає на цьому світі, спогади про неї назавжди залишаться в віршах поетеси. В одному з них вона пише:

«Я відчуваю мамину молитву
На відстані, в далекій чужині.
Я чую голос мами ніжно-рідний
І на душі так радісно мені.
Вона за мене молиться щоднини,
Цвіте надія у сумних очах.
Для неї я – завжди мала дитина,
Молитва мами – сяйво в небесах.» [1; с. 118]

Не можна не звернути увагу на тему патріотизму у творчості поетеси. У вірші «Молімося за Україну» вона закликає людей вірити в кращу долю нашої країни і молитися, аби все було добре:

«Моліюся за Україну кожен день,
За щастя її правнуків і внуків,
За щедрі врожаї її земель,
За те, щоб кожен іншому був другом.» [5; с. 91]

У вірші «Ми – українці» письменниця пише про любов людей до України, їх відданість своїй державі та закликає цінувати та шанувати рідну землю та мову:

«Для нас святе поняття – Батьківщина.
Скарби духовні у серцях живуть.
Одна в нас ненька – рідна Україна
Ми українці. В цім найвища суть!» [5; с. 90]

Так як все своє життя В. С. Рожнова присвятила школі, багато її віршів написані саме на цю тему. Яскравим прикладом може бути поезія «Рідна школа», в якій відкривається справжня любов поетеси до школи:

«Рідна школо, мов сяйво перлинки
Ти у серці моєму завжди .
Школа радості, рідна домівка...

Всі до тебе приводять шляхи.» [2]

З якою любов'ю та трепетом вона пише ці рядки! Порівнюючи школу з домівкою вона, намагалася показати наскільки це місце стало рідним для неї.

Зараз В. С. Рожнова у свої поважні літа продовжує писати вірші, весь час шукає нові ідеї для творчості . Її твори полюбляють як дорослі, так і малеча. Учні різних шкіл з радістю вчать на пам'ять та декламують все, що виходить з-під пера поетеси.

1. Весняна рапсодія: збірка літературно-художніх творів./укладачі: Л. Богуславська, А. Гаценко, А. Котлярів. – Березівка, 2018. – С. 117 - 121.
2. Вірич В. Рідна школа/ В. Вірич.// Степовий маяк. – Березівка, 2009. – № 10. – С. 4.
3. Мій рідний край – моя Березівщина: збірка літературно-художніх творів./ укл.: П. Ковальчук. – Одеса: Атлант, 2009. – С. 127 - 136.
4. Рожнова Валентина Степанівна: інтерв'ю від 12 жовтня 2018 року.
5. Фея степова: збірка літературно-художніх творів./ редактор: Л. Богуславська. – Березівка, 2012. – 120 с.
6. Я не мовчу, я вам сказати мушу: збірка літературно-художніх творів./ редактор: Л. Богуславська. – Березівка, 2015. – 68 с.